

Bringázózd

Ózdibringás fogadalom

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Regionális
Fejlesztési Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

Én az Ózdi Bringás kijelentem és megfogadom az alábbiakat.

Tisztában vagyok vele, hogy a kerékpár egy speciális jármű, a közúti forgalom teljes jogú résztvevője.

Ismerem a KRESZ szabályait, legalább a számomra fontos szabályokat. Tudom, hogy vonatkozik rám néhány speciális előírás ezért kiemelten tanulmányozom az 54. § -t. Így azt is megtanulhatom, hogy hol kerékpározhatok és hol nem, és be is tartom ezeket a szabályokat. Nem kellett ugyan KRESZ vizsgát tennem, hogy kerékpározhassak a forgalomban, de tisztában vagyok vele, hogy ha lekapcsolnak, mert szabálytalankodom, vagy baleset ér, a KRESZ szabályok betartását vizsgálja és kéri majd számon a rendőrség. Nem könnyű elkapni egy szabálytalankodó bringást, hiszen nálunk nincs rendszám a bringákon, de ezzel eszem ágában sincs visszaélni.

Sérülékeny vagyok, ezért kiemelt figyelmet kérek az autósoktól, és ezt figyelmességgel, udvariassággal, toleranciával hálálom meg. Nagyon figyelek a forgalomra, nem tolakodom, nem kötekedek.

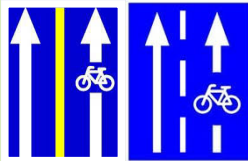
Tudom, hogy a kerékpározás kiemelt fontosságú társadalmi kérdés, a környezet- és egészségvédelem nagyon fontos eleme. Tudom, hogy a kerékpáros közlekedők számára egyre javulnak a feltételek, egyre jobban támogatottak, de ezzel nem élek vissza, nem leszek a közlekedés arcátlan, tolakodó, szabálytalankodó résztvevője.

Megnézem ezt a filmet, amit a Magyar Kerékpárosklub készített és megértem, hogy a kölcsönös figyelem és megértés mennyire fontos a közlekedésben.

Hálás vagyok az autósoknak, amiért előzéskor ésszerű és biztonságos oldaltávolságot tartanak, nem centizgetnek, vigyáznak rám előzés közben. Cserébe ezért nem csalinkázok össze-vissza az aszfalton, amennyire csak lehet az úttest szélére húzódok, ha nincsenek nagy gödrök. Én sem centizek el az araszoló autók mellett, vagy köztük, nem idegesítem az autósokat, nem veszélyeztetem a fényezést.

Egy klassz, jól látható lámpával szerelem fel a bringámat elől-hátul, hogy könnyen észrevegyenek sötétben is. És persze lakott területen kívül szürkületkor -vagy akár mindig- felveszem a fényvisszaverős mellénykémet. Nem bízom a láthatóságomat a véletlenre, nem várom el az autóstól, hogy lépésben hajts on azért, hogy akkor is észrevegyen, ha rejtőzködöm.

Tisztában vagyok vele, hogy a kerékpársávot, ahol van, én sem hagyhatom el, a folytonos sárga vonalat és sem léphetem át. Más a helyzet a nyitott sávval, de abból is csak akkor lépek ki, ha muszáj. Ha ezeket a táblákat, felfestéseket látom, tudom, hogy hol a helyem.

← Itt pedig különösen vigyázok, nem kényszerítem autós barátaimat hirtelen fékezésre.

Tudom, hogy a nyílhegyekkel kiegészített felfestett kerékpár az aszfalton, az a kerékpáros nyom. Tisztában vagyok vele, hogy nem jogosít elsőbbségre, csak iránymutató. Mindig követem, amíg arra haladok.

Tisztában vagyok azzal, hogy vannak egyirányú utcák, amelyekbe behajthatok a menetiránnyal szemben. Persze csak ha tábla jelöli. És persze ilyenkor sem keménykedek a szembe jövő autóssal, elsőként övé a pálya.

Ózdon sok a körforgalom és én behajthatok szabadon. Persze itt is az úttest jobb szélén haladok, ezért fokozottan ügyelek arra, hogy a kihajtó autós ne sodorjon el.

Nem hanyagolom el az irányjelzést. Okosnak tartom az autós és gyalogos közlekedő társaimat, de nem várom el tőlük, hogy kitalálják, merre akarok menni, keresztezem-e az ő útjukat. És persze jól segíti a megértést egy mosoly. Jobb a szemkontaktus mint a konfliktus :).

Tudom, hogy kerékpárosokra nincs zérótolerancia, de nem ülök fel spiccesen a bringára, magamat és másokat veszélyeztetve. Kerékpárt az vezethet, aki a kerékpár biztonságos vezetésére képes állapotban van. A szédelés és letompult reflex már nem a biztonságos kategória.

Nem dugom be a fülem. Kétségtelenül jobb zenét hallgatni, mint a városi forgalom zaját, de az utóbbi sokkal fontosabb információkat hordoz kerékpározás közben. Nekem jobb, ha minden érzékszervem segít megóvni a testem épségét. A párom is megérti, hogy nem mobilizálhatok vele hosszasan forgalomban tekerés közben.

No és a sisakról is tudom, hogy csak városon kívül kötelező, de ott is csak akkor, ha 40 felett tekerem. De van annyi eszem, hogy mindig viselem. A vasoszlop, meg az élém vágó autós akkor is nagyot üt, ha csak 30-al megyek.

Nem bringázok a járdán, ugyanis elmúltam 12 éves. De ha még nem, akkor szabad nekem. Akkor is szabad, ha az úttest fizikailag alkalmatlan a kerékpározásra. De soha nem hozok frászt a gyalogosokra, pont olyan figyelemmel vagyok irántuk, ahogy elvárom az autósoktól, hogy figyeljenek rám. A bringám csúf sérüléseket tud okozni. Ráadásul a gyalogos nem számít rám, így könnyen megvan a baj, pl. ha ő kacsázik egyet – és miért nem tehetné. Úgyhogy nem is nyomom jobban 10 km/óránál, amúgy is ezt írja elő a KRESZ.

Rém fárasztó a zebránál leszállni a bringáról, de megteszem. Hiszen az olyan, mint a járda. Ha már ezt az irányt választottam, gyalogosként viselkedem. Persze más eset, ha kerékpárúton érkezem a zebrához és utána is azon megyek tovább. Ez esetben áttekerhetek, nyilván a zebra mellett, ha ott a kerékpárút folyamatos. És hát a járdán kerékpározó 12 év alatti gyermek is megteheti.

Nagyon tudok bringázni, remekül kezelem a kerékpárt, de akrobatikus képességeimet nem a forgalomban villantom meg. Inkább délután a parkban a haverokkal.

Tekintettel vagyok arra, hogy az autós sem mindent látó. Tudom, hogy én egy nehezebben észrevehető résztvevője vagyok a közlekedésnek, mint egy gépjármű, könnyebben eltűnök a holttérben, így az ilyen esetekben óvatosabb vagyok még a szokottnál is, teret és időt hagyok az autósoknak, hogy lereagálja a jelenlétemet.

Tudom, hogy autóvezető társaim fokozott óvatossággal nyitják ki az ajtót, amikor kiszállnak a volán mellől az útra, de én is különösen óvatosan hajtok el a parkoló autók mellett, amennyire lehet, nagyobb oldaltávolságot tartok.

Nem keckegek az autóval, akkor sem, ha igazam vagy előnyöm van, hiszen ő is hibázhat. Ráadásul, ha nekimegyek, én húzom a rövidebbet.

Simán megy a nulla kéz, de nem engedem el a kormányt a forgalomban. Főleg nem azért, hogy nyomkodjam a mobilomat menet közben. Hú de ronda puffanás lehet belőle.

Nem indulok el egy nagyon gagyi használhatatlan bringával, nem bízom a fékezést a cipőtalpamra, hiszen tisztába vagyok vele, hogy ezzel magamat is és a közlekedés többi résztvevőjét is bajba sodorhatom. És ha megvan a baj, utána már késő sírni..

Néha én is autóba ülök, és akkor aztán bringásbarát sofőrként viselkedem! Vagy megkérem erre a fatert :).

Megnéztem ezt a videót és jót derültem rajta, közben sokat tanultam:

Hát így...a teljesség igénye nélkül. Köszí, hogy meghallgattál!

